

It is well

Ik wilde een stuk schrijven over de betrouwbaarheid van de Evangeliën. Waarom het juist deze vier Evangeliën, Mattheüs, Marcus, Lucas en Johannes zijn die in de Bijbel staan. Hoe bijzonder het is dat we van de dood en opstanding van Jezus Christus meer en beter historisch bewijs hebben dan van het bestaan van Alexander de Grote, Julius Caesar en keizer Tiberius. Gek genoeg staan de laatste drie wel in alle geschiedenisboekjes en wordt de dood en opstanding van Jezus Christus in twijfel getrokken. Zelfs door sommige van Zijn volgelingen, denk bijvoorbeeld maar aan Thomas.

In plaats daarvan bleven mijn gedachten maar afdwalen naar al die verhalen van en over leerlingen. Kinderen die eenzaam en alleen op hun kamer zitten, of juist kinderen die geen moment rust hebben omdat er altijd wel iemand bij hen is. Kinderen die normaal gesproken tot ver na schooltijd in de Grote Kuip of op het schoolplein rond bleven hangen, omdat het daar fijner was dan thuis en die nu aan huis gebonden zijn. Kinderen die zich zelfs in deze omstandigheden verschrikkelijk druk kunnen maken om al hun schoolwerk, die helemaal in de stress schieten bij alles wat ze moeten doen voor school. Kinderen van wie het hoofd overloopt met schrijfp opdrachten en toetsen.

Zeg nou zelf, die toetsen zijn toch ook weer niet zó belangrijk? Lukt het nu niet dan doe je het toch gewoon een volgende keer? Gaat het deze keer mis, dan doe je die toets toch gewoon over? Ik heb ooit eens rijexamen gedaan met iemand die 12x gezakt was. De dertiende keer was ze geslaagd! En hier bedoel ik niet mee dat je niet je best moet doen. Heus, het is goed om elke keer weer je best te blijven doen. Maar lukt het een keer niet, omdat je hoofd vol zit met allerlei narigheid en zorgen: geen paniek, kan gebeuren. Een volgende keer hopelijk beter.

Terwijl ik zo aan die leerlingen en hun verschillende situaties dacht, kwam er een lied in mijn hart. Geschreven door Horratio Spafford. Zijn enige zoon was overleden aan een ernstige ziekte, het grootste deel van zijn omvangrijke bezit was in vlammen opgegaan bij De Grote Brand van Chicago in 1871. Twee jaar later zou hij op reis gaan met vrouw en kinderen, maar moest nog wat doen, dus zijn vrouw ging met hun vier dochters alvast met het schip op reis. Hij zou volgen in een ander schip. Het volgende wat hij van hen hoorde, was een telegram van zijn vrouw dat het schip gezonken was en hun vier dochters verdronken. Met een ander schip voer hij naar haar toe. De kapitein van zijn schip riep hem op een bepaald moment bij zich en vertelde hem dat ze op dat moment over de plek voeren waar zijn vrouw schipbreuk had geleden en zijn dochters 3 mijl dieper op de zeebodem rusten. Het is ongelooflijk wat een leed iemand mee kan maken en niet te bevatten wat mensen soms moeten doorstaan. In het geval van meneer Spafford, het bracht hem tot het schrijven van het lied: It is well with my soul. (Het zit goed met mijn ziel).

Wat er ook gebeurt, ten diepste zit het goed. Wat ik ook moet doorstaan, het zal voorbij gaan. Grote sterke bomen overleven de strengste vorst, omdat hun wortels dieper gaan dan de kou. Als de lente aanbreekt, dan bloeien die bomen weer en in de zomer dragen ze vruchten. Nog even volhouden dus. God weet wat Hij doet en dat komt goed!

Gebod:

Hemelse Vader,
dank U voor Uw liefde en genade.

Dank U dat we voor U al geslaagd zijn op het moment dat we besloten ons leven met U te delen
Dank U dat we mogen weten dat U altijd bij ons bent en dat U alles doet meewerken ten goede
Leer ons vertrouwen op U en te leven tot eer van U

Amen

It is well with my soul: https://www.youtube.com/watch?v=T8_EfDqF7YI

Met vriendelijke groet,

Meneer van Stempvoort